

POSTANOWIENIE

Dnia 29 sierpnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Wiesław Kozielowicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 29 sierpnia 2023 r.,
sprawy **A. S.**
skazanego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k.
z powodu kasacji wniesionej obrońcą skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa - Praga w Warszawie
z dnia 5 kwietnia 2023 r., sygn. akt VI Ka 125/22
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Południe w
Warszawie
z dnia 5 października 2021 r., sygn. akt III K 1368/19

**oddala kasację jako oczywiście bezzasadną, a kosztami
sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża skazanego.**

UZASADNIENIE

Obrońca skazanego A. S. w kasacji złożonej od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa - Praga w Warszawie z dnia 5 kwietnia 2023 r., sygn. akt VI Ka 125/22, utrzymującego w mocy skazujący A. S. za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie z dnia 5 października 2021 r., sygn. akt III K 1368/19, **zarzucił** rażące naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na treść tego wyroku, to jest przepisów: art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 457§ 3 k.p.k. (zarzut z pkt I), art. 410 k.p.k. (zarzut z pkt II) i art.433 § 2 k.p.k. w zw.

z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. (zarzut z pkt III) i **wniósł** o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Okręgowej Warszawa – Praga w Warszawie w pisemnej odpowiedzi na tę kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej (por. pismo z dnia 3 lipca 2023 r., sygn. akt 3042 – 6.Kw.24.2023).

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja adwokata M. K. - obrońcy skazanego A. S. jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k., na co trafnie wskazał Prokurator Prokuratury Okręgowej Warszawa – Praga w Warszawie w swojej pisemnej odpowiedzi na tę kasację.

Autor kasacji zapomina, że w tym nadzwyczajnym środku zaskarżenia strony, którego celem jest podważenie prawomocnego orzeczenia sądu odwoławczego, możliwość wzruszenia prawomocnego wyroku sądu odwoławczego ograniczona jest do sytuacji, gdy postępowanie sądowe dotknięte było uchybieniem zaliczanym do tzw. bezwzględnych przyczyn odwoławczych, ujętych w art. 439 k.p.k., lub gdy doszło do rażącego naruszenia prawa, którego waga i doniosłość może być porównywana z bezwzględnymi przesłankami odwoławczymi, a jednocześnie to naruszenie mogło mieć istotny wpływ na treść prawomocnego orzeczenia sądu odwoławczego. Ustawodawca uniemożliwił też stronie wnoszenie tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia z powodu rażącej niewspółmierności kary, a także (a contrario), błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia. Jeśli chodzi o zarzuty z pkt I i z pkt III kasacji, to trafnie podniósł Prokurator Prokuratury Okręgowej Warszawa – Praga w Warszawie w pisemnej odpowiedzi, że cyt., rozpoznanie przez sąd odwoławczy apelacji wniesionej przez obrońcę A. S. nastąpiło w sposób zupełny i kompletny. Sąd odniósł się do każdego z podnoszonych przez obrońcę zarzutów i uchybień, uznał, iż nie zasługują one na uwzględnienie. Podzielając również stanowisko zaprezentowane przez Sąd I instancji i szczegółowo uzasadnione, Sąd Odwoławczy nie miał też obowiązku ponawiania drobiazgowego uzasadniania takiego stanowiska. Dodatkowo Sąd Odwoławczy wypowiedział się również w kwestii oceny całościowej zaskarżonego wyroku Sądu I instancji, uznając go za wydany w toku prawidłowo

przeprowadzonego postępowania przy logicznej i zgodnej z doświadczeniem życiowym ocenie zgromadzonego materiału dowodowego. Sąd Odwoławczy nie dopatrył się również nadmiernej surowości kary orzeczonej wobec A. S. Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie zauważając sprzeczność opinii biegłego z zakresu pisma ręcznego z depozycjami pokrzywdzonych M. W. i J. L. uznał, iż nie niweczy to uznania sprawstwa oskarżonego. Oskarżony bowiem z innym mężczyzną brał udział w podpisywaniu oszukańczych umów i podzielał przestępczy zamiar, polegający między innymi na wprowadzeniu pokrzywdzonych w błąd co do tego, że jeden z nich jest J. M. Sąd zasadnie uznał, że w sytuacji, gdy pokrzywdzeni wypożyczali pojazdy dwóm mężczyznom, z których jednym był oskarżony, co zapamiętali, kwestię kto naniósł podpis na umowie pokrzywdzeni potraktowali drugorzędnie. Skarżący nie akceptuje ustaleń w zakresie przypisania sprawstwa jego mocodawcy, jednakże ponowienie przez Sąd Najwyższy kontroli odwoławczej jest niedopuszczalne.” Sąd Najwyższy w pełni podziela ocenę zarzutów z pkt I i z pkt III kasacji zawartą w pisemnej odpowiedzi na tę kasację Prokuratora Prokuratury Okręgowej Warszawa – Praga w Warszawie. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyrażono pogląd, że przepis art. 433 § 2 k.p.k. może zostać naruszony jedynie wówczas, gdy sąd odwoławczy w ogóle nie ustosunkuje się do określonego zarzutu wskazanego w środku odwoławczym (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 lutego 2013 r., sygn. akt II KK 127/12). W doktrynie podnosi się, że nie ma naruszenia wymogu z art. 433 § 2 k.p.k., jeżeli odniesienie takie, choć zbiorcze istnieje, tyle, że nie spełnia wymogów o których mowa w art. 457 § 3 k.p.k. (por. T. Grzegorzczak, Kodeks postępowania karnego. Komentarz. Tom I. Artykuły 1 – 467, Warszawa 2014, s. 1431 – 1432). Oczywiście stopień szczegółowości uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego, zależy od zawartości oraz jakości uzasadnienia wyroku sądu pierwszej instancji, a także poziomu argumentacji z apelacji (por. W. Koziół, Uzasadnienia rozstrzygnięć Sądu Najwyższego w sprawach karnych, w: I. Rządca – Grochowska, M. Grochowski (red.), Uzasadnienia decyzji stosowania prawa, Warszawa 2015, s. 290 – 303). Również w orzecznictwie Europejskiego Trybunału Praw Człowieka – dalej powoływany jako ETPCz, wskazuje się, że z uzasadnienia musi jasno wynikać, iż kwestie, mające decydujące znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, zostały

rozważone (por. np. wyrok ETPCz z dnia 15 lutego 2007 r. w sprawie Boldea przeciwko Rumunii, skarga nr 19997/02, § 30), zaś **sąd odwoławczy nie jest zobowiązany do szczegółowego odnoszenia się do każdej kwestii** (por. np. wyrok ETPCz z dnia 19 kwietnia 1994 r. w sprawie Van de Hurk przeciwko Holandii, skarga nr 16034/90, § 61).

Również oczywiście bezzasadny jest zarzut z pkt II kasacji. Powszechnie w orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że **przepis art. 410 k.p.k. ma zastosowanie w postępowaniu odwoławczym, tylko wówczas gdy w tej fazie postępowania dochodzi do uzupełnienia postępowania dowodowego lub odmiennej oceny zebranego materiału dowodowego oraz poczynienia przez sąd odwoławczy odmiennych ustaleń faktycznych i wydania wyroku zmieniającego zaskarżony apelacją wyrok sądu pierwszej instancji** (por. np. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 15 maja 2012 r., sygn. akt IV KK 398/11, Prokuratura i Prawo 2012, nr 9, poz. 7, z dnia 8 stycznia 2013 r., sygn. akt III KK 119/12, Legalis, czy postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 lipca 2017 r., sygn. akt II KK 180/ LEX nr 2349409). Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie, który rozpoznawał apelację obrońcy A. S., złożoną od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie z dnia 5 października 2021 r., sygn. akt III K 1368/19, nie mógł naruszyć przepisu art. 410 k.p.k., gdyż nie uzupełniał postępowania dowodowego, ani nie poczynił odmiennych ustaleń faktycznych, gdyż tylko zgodnie z wymogiem art. 433 § 1 k.p.k. rozpoznał tę apelację, dokonując z jej perspektywy kontroli odwoławczej zaskarżonego nią wyroku.

Kierując się przedstawionymi motywami Sąd Najwyższy, z mocy art. 535 § 3 k.p.k., rozstrzygnął jak w postanowieniu.

[ms]

